

01-02-2018   প্ৰাতঃ মূৰলী   ওম শান্তি   “বাপদাদা”   মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল- এয়া ঈশ্বৰীয় পিতাৰ বিশ্ববিদ্যালয়, মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা, নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ, যেতিয়া এইটো নিশ্চয় দৃঢ় হ'ব তেতিয়াহে তোমালোকে এই পঢ়া পঢ়িব পাৰিবা।”

*প্ৰশ্ন:- মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ'বলৈ তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া কেনেকুৱা প্ৰচেষ্টা কৰা?

*উত্তৰ:- দৃষ্টিক বিকাৰিৰ পৰা নিৰ্বিকাৰী বনোৱাৰ আৰু লগতে মৰমিয়াল হ'বলৈ। সত্যযুগততো সকলোৰে দৃষ্টি নিৰ্বিকাৰী হয়েই। তাত এইটো চেষ্টা কৰিবলগীয়া নহয়। ইয়াত অপৰিত্ৰ শৰীৰ, অপৰিত্ৰ দুনিয়াত তোমালোক সন্তানসকল আত্মা ভাই-ভাই হোৱা - এইটো নিশ্চয় কৰি দৃষ্টিক নিৰ্বিকাৰী বনাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা।

*প্ৰশ্ন:- ভক্তৰ কোনটো এটা কথাৰ পৰা সৰ্বব্যাপীৰ ধাৰণাতো মিছা বুলি সিদ্ধ হৈ যায়?

*উত্তৰ:- ভক্তসকলে কয় - বাবা, যেতিয়া আপুনি আহিব তেতিয়া আমি আপোনাৰ প্ৰতি বলিহাৰ হ'ম.....। গতিকে বাবা আহিবলগীয়া হোৱাটোৱেই প্ৰমাণ কৰে যে তেওঁ ইয়াত নাই।

ওম শান্তি। বাবাই আত্মিক সন্তানসকলক সুধিছে - তোমালোকে আত্মাৰ স্বধৰ্মত স্থিত হৈ বহিছানে? এইটো কথা জানা যে এজনেই বেহদৰ পিতা, যাক পৰম আত্মা বুলি কোৱা হয়। পৰমাত্মা নিশ্চয় আছে। পৰমপিতা নহয় জানো। পৰমপিতা মানে পৰমাত্মা। এই কথা তোমালোক সন্তানসকলেহে বুজি পোৱা। ৫ হাজাৰ বছৰৰ আগতেও এই জ্ঞান তোমালোক সকলোৰে শুনিছিল। তোমালোকে জানা যে আত্মা বহুত সৰু সূক্ষ্ম, ইয়াক এই দুচকুৰে দেখা পোৱা নাযায়। এনেকুৱা কোনো মনুষ্য নাই যিয়ে আত্মাক দেখিছে। অৱশ্যে দেখিবলৈ পোৱা যাবও পাৰে- কিন্তু এইটো দিব্য দৃষ্টিৰ দ্বাৰাহে সম্ভৱ আৰু সেয়াও ড্ৰামাৰ প্লেন অনুসৰিহে। ভক্তি মাৰ্গতো এই দুচকুৰে কোনো সাক্ষাৎকাৰ নহয়। দিব্য দৃষ্টি পায়, যাৰ দ্বাৰা চৈতন্যত দেখা পায়। “দিব্য দৃষ্টি” অৰ্থাৎ চৈতন্যত দেখা। আত্মাই জ্ঞান চক্ষু লাভ কৰে। বাবাই বুজাইছে যেতিয়া কোনোৱে বহুত ভক্তি কৰে, তাক ঐকান্তিক ভক্তি (intense devotion) বুলি কয়। যেনেকৈ মীৰাৰ সাক্ষাৎকাৰ হৈছিল তেতিয়া নৃত্য কৰিছিল। সেই সময়তো বৈকুণ্ঠ নাছিল। মীৰা পাচঁশ-ছয়শ বছৰ আগতে আছিল। যি অতীতত হৈ গ'ল তাক দিব্য দৃষ্টিৰে চাব পাৰি। হনুমান, গণেশ আদিৰ চিত্ৰত বহুত ভক্তি কৰি কৰি তাত লীন হৈ যায়। যদিওবা সাক্ষাৎকাৰ হয় কিন্তু তাৰ দ্বাৰা কোনেও মুক্তি পাব নোৱাৰে। মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ পথ সম্পূৰ্ণ পৃথক। ভাৰতত ভক্তিমাৰ্গত বহুত মন্দিৰ আছে। তাত শিৱ লিঙ্গও ৰাখে। কোনোৱে সৰুকৈ বনায়, কোনোৱে ডাঙৰকৈ বনায়। এতিয়া তোমালোকে বুজি পাইছা যে যেনেকৈ তোমালোক আত্মা হোৱা তেনেকৈ শিৱবাবাও পৰম আত্মা (Supreme Soul)। আকাৰ একেই। কোৱাও হয় আমি সকলো ভাই-ভাই, আত্মাসকল সকলো ভাই-ভাই। বেহদৰ পিতা এজন। বাকী সকলো ভাই-ভাই, পাট বজাই আছে। এইটো বুজিবলগীয়া কথা। এয়া হৈছে জ্ঞানৰ কথা যি এজন পিতায়ে বুজাই দিয়ে। যিসকলক বুজাইছে তেওঁলোকে আকৌ আনক বুজাব পাৰে। প্ৰথমতে এজন নিৰাকাৰ পিতাই বুজায়। তেওঁৰ কাৰণেই আকৌ কৈ দিয়ে - সৰ্বব্যাপী, কংকৰ-পাথৰ সকলোতে আছে। এয়াটো সত্য নহয়। এফালে কয় বাবা আপুনি যেতিয়া আহিব তেতিয়া আমি আপোনাৰ প্ৰতি বলিহাৰ হ'ম। তেওঁলোকে এনেকৈ নকয় যে আপুনি সকলোতে আছা, কয় আপুনি আহিলে বলিহাৰ হ'ম। গতিকে ইয়াৰ অৰ্থ তেওঁ ইয়াত নাই। কয় - মোৰ কেৱল আপুনিহেই আন কোনো নাই। গতিকে নিশ্চয় তেওঁক স্মৰণ কৰিব লাগিব। ইয়াত পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায়, ইয়াকে আত্মিক জ্ঞান বুলি কোৱা হয়। এই যে গোৱা হয় - আত্মাসকল পৰমাত্মাৰ পৰা বহুকাল আঁতৰি আছিল..... তাৰ হিচাপো বুজাই দিয়া হৈছে। তোমালোক আত্মসকলেই বহুকাল আঁতৰি থাকা। এতিয়া পিতাৰ ওচৰলৈ আহিছা - ৰাজযোগ শিকিবৰ

বাবে। পিতাতো সেরক হয়। ডাঙৰ মানুহে যেতিয়া স্বাক্ষৰ কৰে তেতিয়া তলত লিখে- একান্ত বাধ্য সেরক...। পিতা সকলো সন্তানৰে সেরক। পিতাই কয় - সন্তানসকল, মই তোমালোকৰ সেরক। তোমালোকে কিমান সন্মানেৰে মাতা যে ভগৱান আহা, আহি আমাক অপৱিত্ৰসকলক পৱিত্ৰ বনোৱা। পৱিত্ৰ দুনিয়াতহে পৱিত্ৰ হৈ থাকে। এইবোৰ বুজিবলগীয়া কথা। বাকী সকলো কেৱল কাণৰ সন্তুষ্টিহে। এয়া হৈছে ঈশ্বৰীয় বিশ্ব বিদ্যালয়। ইয়াৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্য কি? মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলা। সন্তানসকলৰ এইটো নিশ্চয় হৈছে যে আমি এনেকুৱা (দেৱতা) হ'ম। যাৰ নিশ্চয় নাথাকিব তেওঁ স্কুললৈ আহিব জানো? নিশ্চয় হ'লেহে বেৰিষ্টাৰৰ পৰা, চাৰ্জনৰ পৰা শিকিব। লক্ষ্য-উদ্দেশ্যই যদি নাজানে তেন্তে নাহিব। তোমালোক সন্তানসকলে বুজিছা - আমি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা, নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হওঁ। এয়া হৈছে সঁচা নৰৰ পৰা সত্য নাৰায়ণ হোৱাৰ কথা। কথা বুলি কিয় কোৱা হয়? কিয়নো ৫ হাজাৰ বছৰৰ আগতেও এই জ্ঞান শিকিছিল। গতিকে অতীতক কথা বুলি কোৱা হয়। এয়া হৈছে নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ সঁচা শিক্ষা। নতুন দুনিয়াত দেৱতা, পুৰণি দুনিয়াত মনুষ্য থাকে। দেৱতাসকলৰ যি দৈৱী গুণ আছে, সেয়া মনুষ্যৰ নাই। মনুষ্যই তেওঁলোকক দেৱতা বুলি কয় আৰু গায় - আপুনি সৰ্বগুণ সম্পন্ন, ১৬ কলা সম্পূৰ্ণ, সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী। নিজকে কোৱা- আমি পাপী, নীচ, বিকাৰগ্ৰস্ত। দেৱতাসকল কেতিয়া আছিল? নিশ্চয় ক'বা যে সত্য যুগত আছিল। এনেকৈ কোৱা নহয় যে কলিযুগত আছিল। আজিকালিৰ মনুষ্য তমোপ্ৰধান বুদ্ধিৰ হোৱাৰ বাবে পিতাৰ শিৰোনামো নিজৰ নামৰ আগত লিখি দিয়ে। বাস্তৱত শ্ৰেষ্ঠ বনাওঁতা শ্ৰী-শ্ৰী কেৱল এজনেই পিতা। শ্ৰেষ্ঠ দেৱতাসকলৰ মহিমা বেলেগ। এতিয়া হৈছে কলি যুগ। সন্ন্যাসীসকলৰ প্ৰতিও বাবাই বুজনি দিছে যে এবিধ হৈছে হৃদৰ (লৌকিক সংসাৰৰ) সন্ন্যাস আৰু আনবিধ হৈছে বেহৃদৰ (গোটাই পুৰণি দুনিয়াৰ) সন্ন্যাস। তেওঁলোকে কয় আমি ঘৰ-সংসাৰ সকলো ত্যাগ কৰিছো। কিন্তু আজিকালি চোৱা সন্ন্যাসীও লাখ পতি হৈ বহি আছে। সন্ন্যাস মানে সুখৰ ত্যাগ কৰা। তোমালোক সন্তানসকলে বেহৃদৰ সন্ন্যাস কৰিছা, কিয়নো বুজি পালা যে এই পুৰণি দুনিয়াৰ এতিয়া নাশ হওঁ হওঁ অৱস্থা, গতিকে ইয়াৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য আহিছে। তেওঁলোকেতো ঘৰ-সংসাৰ এৰি পুনৰ উভতি আহে। আজিকালি সন্ন্যাসীসকল পাহাৰৰ ওপৰত বা গুহাত নাথাকে। জুপুৰি সাজি লয়, তাতো বহুত টকা খৰচ কৰে। বাস্তৱত জুপুৰি সাজোতে ইমান খৰচ হয় জানো! ডাঙৰ ডাঙৰ অট্টালিকা সাজি তাত থাকে। আজিকালিতো সকলো তমোপ্ৰধান। এতিয়া হয়গৈ কলিযুগ। সত্যযুগী দেৱী-দেৱতাসকল চিত্ৰ নথকাহেঁতেন স্বৰ্গৰ নাম-চিহ্নই নোহোৱা হৈ গ'লহেঁতেন। তোমালোকক বুজোৱা হৈছে এতিয়া মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ'ব লাগিব। আধাকল্প ভক্তি মাৰ্গৰ কথা চলিছিল। সেয়া শুনি তোমালোকৰ অধোগতি হ'ল। পুনৰ ৫ হাজাৰ বছৰৰ পিচত হুবহু সেই ড্ৰামাই পুনৰাবৃত্তি হ'ব। বাবাই বুজাইছেও যে কাকোকে এনেদৰে নক'বা যে ভক্তি কৰিবলৈ এৰি দিয়া। জ্ঞান প্ৰাপ্ত হ'লে ভক্তি কৰিবলৈ আপোনাআপুনি এৰি দিব। বুজি পায় যে আমি আত্মা। এতিয়া বেহৃদৰ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰীত্ব ল'ব লাগে। প্ৰথমতে বেহৃদৰ পিতাৰ পৰিচয় জানিব লাগে। এইটো নিশ্চয় হৈ গ'লে হৃদৰ পিতাৰ পৰা বুদ্ধি আঁতৰি আহিব। গৃহস্থ ধৰ্মত থাকিও বুদ্ধিযোগ এজন পিতাৰ লগত লাগি থাকিব। পিতাই নিজে কৈছে, শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থে কৰ্ম কৰোতে বুদ্ধি যেন এজন পিতাৰেই স্মৃতিত থাকে। দেহধাৰীৰ স্মৃতিত থাকিব নালাগে। সেয়া হৈছে লৌকিক জগতৰ তীৰ্থযাত্ৰা। এয়া তোমালোকৰ আত্মিক যাত্ৰা, ইয়াত হাবাথুৰি খাই ফুৰিব নালাগে। ভক্তি মাৰ্গ হৈছেই ৰাতি (অজ্ঞানতা)। হাবাথুৰি খাই ফুৰিবলগীয়া হয় ইয়াত হাবাথুৰি খোৱাৰ কথা নাই। স্মৰণ কৰিবলৈ কোনেও আসনত নবহে। ভক্তিমাৰ্গত কৃষ্ণৰ ভক্তসকলে চলোতে-ফুৰোঁতে কৃষ্ণক স্মৰণ কৰিব নোৱাৰে নেকি? অন্তৰতো তেওঁৰ (কৃষ্ণৰ) স্মৃতি থাকি যায়। এবাৰ যি বস্তু দেখা যায় সেইটো স্মৃতিত থাকি যায়। গতিকে তোমালোকে ঘৰত বহি শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিব নোৱাৰা নেকি? এয়া নতুন কথা (জ্ঞান)। কৃষ্ণক স্মৰণ কৰা সেয়া পুৰণি কথা হৈ গ'ল। শিৱবাবাকতো কোনেও নাজানেই যে তেওঁৰ নাম কি, ৰূপ কেনেকুৱা? তেওঁ সৰ্বব্যাপিও হয় নেকি! কোনোবাই অন্তত কওঁকচোন। তোমালোক সন্তানসকলে জানা - আমি আত্মাসকলৰ পিতা হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা। আত্মাক পৰমাত্মা বুলি ক'ব নোৱাৰি। ইংৰাজীত আত্মাক চ'ল (Soul) বুলি কোৱা হয়। এজনো মনুষ্য নাই যিয়ে পাৰলৌকিক পিতাক জানে। সেইজন পিতাই হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ, তেওঁৰে মনুষ্যক

দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলাৰ জ্ঞান আছে। পিতাই কয়- নিতৌ গুঢ় গুঢ় কথা শুনাই থাকো। মুখ্য কথা হৈছে পিতাৰ স্মৃতিত থকা। পিতাৰ স্মৃতিয়েই পাহৰি যোৱা। বাবাই নিতৌ কয়- নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা। মই আত্মা বিন্দু হওঁ। কোৱাও হয় - ভ্ৰুকুটিৰ মাজত জিলিকি থকা বিচিত্ৰ তৰা। আত্মা শৰীৰৰ পৰা ওলাই যাওঁতে এই দুচকুৰে নেদেখি। কোৱা হয় আত্মা ওলাই গ'ল। ওলাই গৈ অন্য শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিলে। তোমালোকে জানা যে আমি আত্মাসকলে কেনেকৈ পুনৰ জন্ম লৈ লৈ এতিয়া অপৰিত্ৰ হ'লো। প্ৰথমতে তোমালোক আত্মাসকল পৰিত্ৰ আছিল, তোমালোকৰ গৃহস্থ ধৰ্ম পৰিত্ৰ আছিল। এতিয়া দুয়োটাই অপৰিত্ৰ হৈছে। যেতিয়া দুয়োটাই পৰিত্ৰ হয় তেতিয়া তেওঁলোকক পূজা কৰে - "আপুনি পৰিত্ৰ, আমি অপৰিত্ৰ"। সত্যযুগত দুয়োটাই পৰিত্ৰ। ইয়াত (কলিযুগত) দুয়োটাই অপৰিত্ৰ। তেনেহ'লে কি প্ৰথমে পৰিত্ৰ আছিল, পিচত অপৰিত্ৰ হ'লা, নে অপৰিত্ৰ হৈয়ে জন্ম ল'লা? পিতাই বুজাইছে যে প্ৰথমতে তোমালোক আত্মাসকল নিজেই পৰিত্ৰ পূজ্য আছিল। পিচত নিজেই পূজাৰী, অপৰিত্ৰ হৈছা। ৮৪ জন্ম লৈছা। গোটেই বিশ্বৰ বুৰঞ্জী, ভূগোল তোমালোকে জানা। কোনে কোনে ৰাজ্য কৰিছিল, কেনেকৈ ৰাজ্য পাইছিল তাৰ বুৰঞ্জীও তোমালোকে জানা আৰু অন্য কোনেও নাজানে। তোমালোকেও এতিয়াহে জানিলা, আগতে জনা নাছিল, পাথৰ বুদ্ধিৰ আছিল। ৰচোতা আৰু ৰচনাৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ জ্ঞান নাছিল, নাস্তিক আছিল। এতিয়া আস্তিক হোৱা বাবে তোমালোক কিমান সুখী হৈ যোৱা। তোমালোক ইয়ালৈ আহিছাই দেৱতা হ'বলৈ। এতিয়া বহুত মিঠা হ'ব লাগিব। তোমালোক এজন পিতাৰেই সন্তান ভাই-ভনী হ'লা নহয়। অপৰিত্ৰ দৃষ্টি থাকিব নালাগে। এতিয়া চেষ্টা কৰিবলগীয়া হয়। দুচকুৰেই (দৃষ্টি) আটাইতকৈ বেছি ক্ৰিমিনেল (অমার্জিত) হয়। আধাকল্প অমার্জিত, আধাকল্প মাৰ্জিত হৈ থাকে। সত্য যুগত দেৱতাৰ দৃষ্টি মাৰ্জিত হৈ থাকে, ইয়াত দৃষ্টি অমার্জিত হয়। ইয়াৰ ওপৰত সুৰদাসৰ কাহিনী শুনোৱা হয়। পিতাই কৈছে, মই পতিত দুনিয়া, পতিত শৰীৰত আহিবলগীয়া হয়। যিসকল পতিত হৈছে তেওঁলোকেই পৰিত্ৰ কৰি গঢ়ি তুলিব লাগে।

তোমালোকে জানা কৃষ্ণ আৰু ৰাধা দুয়ো বেলেগ বেলেগ ৰাজ্যৰ আছিল। ৰাজকুমাৰ ৰাজকুমাৰী আছিল। সয়ম্বৰ হোৱাৰ পিচত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হিচাবে পৰিচিত হয়। সেইবাবে তেওঁলোকৰ ৰাজবংশৰ গায়ন কৰা হয়। যুগৰ হিচাপো তেতিয়াৰ পৰাই আৰম্ভ হয়। সত্যযুগৰ আয়ুস লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে। পিতাই কৈছে ১২৫০ বছৰ। দিন-ৰাতিৰ দৰে অন্তৰ হৈ গ'ল। ব্ৰহ্মাৰ আধাকল্প ৰাতি আকৌ ব্ৰহ্মাৰ আধাকল্প দিন। জ্ঞানত সুখ পোৱা যায়, ভক্তিত দুখ পোৱা যায়, এই সকলো কথা পিতাই বহি বুজায়। তথাপিও কয় - প্ৰিয় সন্তানসকল, নিজকে আত্মা নিশ্চয় কৰা, স্বধৰ্মত স্থিত হোৱা, পিতাক স্মৰণ কৰা। তেওঁৰেই পতিত-পাৱন। স্মৰণ কৰি কৰি তোমালোক পৰিত্ৰ হৈ যাব। অন্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়েই গতি হ'ব। পিতা স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা হয় সেয়েহে সন্তানসকলক মনত পেলাই দিছে যে তোমালোক স্বৰ্গৰ মালিক আছিল, এতিয়া বিকাৰী হৈছা সেয়েহে তালৈ যাবলৈ যোগ্য নোহোৱা, গতিকে পৰিত্ৰ হোৱা। মই এবাৰেই আহিবলগীয়া হয়। এজনেই ঈশ্বৰ, এখনেই দুনিয়া। মনুষ্যৰতো অনেক মত, অনেক কথা, যিমান মুখ সিমানেই মত। ইয়াত এক মত, অদ্বৈত মত। কল্পবৃক্ষলৈ চোৱা কিমান মত-মতান্তৰ। বৃক্ষ জোপা কিমান ডাঙৰ হৈ গৈছে। তাত এক মত, এক ৰাজ্য আছিল। তোমালোকে জানা যে আমিহেই বিশ্বৰ মালিক আছিলো। ভাৰত কিমান সমৃদ্ধিশালী আছিল। তাত অকাল-মৃত্যু কেতিয়াও নহয়। ইয়াত চোৱা বহি থাকোতেই মৃত্যু হয়। চৌদিশে মৃত্যুৰ বিভীষিকা। তাত তোমালোকৰ আয়ুস দীঘলীয়া আছিল। এতিয়া তোমালোকে ঈশ্বৰৰ লগত যোগ লগাই মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈ আছা। গতিকে তোমালোক হৈ গ'লা যোগেশ্বৰ-যোগেশ্বৰী, পিচত হ'বাগৈ ৰাজ-ৰাজেশ্বৰী এতিয়া হৈছা জ্ঞান-জ্ঞানেশ্বৰী। পিচত ৰাজ-ৰাজেশ্বৰী কেনেকৈ হ'লা? ঈশ্বৰে তেনেকৈ গঢ়ি তুলিলে। এতিয়া তোমালোকে জানা, এওঁলোকক ৰাজযোগ কোনে শিকালে? ঈশ্বৰে শিকালে। তাত তেওঁলোকৰ ২১ জন্ম ৰাজত্ব চলিব। ইয়াত এটা জন্ম দান-পুণ্য কৰিও ৰজা হ'ব পৰা যায়। মৃত্যু হ'লে শেষ। সকলোৰে অকাল মৃত্যু হৈয়ে থাকে। সত্যযুগত এনেকুৱা নিয়ম নাথাকে। তাত এনেকৈ কোৱা নহয় যে কালে গ্ৰাস কৰিলে। এটা শৰীৰ সলাই আন এটা লয় যেনেকৈ সাপে মোট সলনি

কৰে। তাত সদায় সুখেই সুখ। দুখৰ সামান্য আভাসও নাথাকে। তোমালোকে সুখধামৰ মালিক হ'বলৈ এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। অচ্ছ।

অতি মৰমৰ, কল্লৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) এই দুনিয়াৰ পৰা বেহদৰ সন্ম্যাস কৰিব লাগে। শৰীৰ নিৰ্বাহৰ বাবে কৰ্ম কৰোতে আত্মিক যাত্ৰাত থাকিব লাগে।
- (2) পুৰুষাৰ্থ কৰি দৃষ্টি মার্জিত (পৰিত্ৰ) কৰিব লাগে। লক্ষ্য, উদ্দেশ্য সন্মুখত ৰাখি বহুত মিঠা হ'ব লাগে।

*বৰদান:- শুভ সংকল্পৰ যন্ত্ৰৰ দ্বাৰা নিৰৱতা (silence)ৰ শক্তি প্ৰয়োগ কৰোঁতা সিদ্ধি স্বৰূপ হোৱা।

নিৰৱতাৰ শক্তিৰ বিশেষ যন্ত্ৰ হৈছে "শুভ সংকল্প"। এই সংকল্পৰ যন্ত্ৰৰ দ্বাৰা যি বিচৰা তাকেই সিদ্ধি স্বৰূপত চাব পাৰা। ইয়াৰ প্ৰয়োগ প্ৰথমে নিজৰ প্ৰতি কৰা। শৰীৰৰ ৰোগৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰয়োগ কৰি চোৱা তেতিয়া শান্তিৰ শক্তিৰ দ্বাৰা কৰ্মবন্ধনৰ ৰূপ মিঠা সম্বন্ধৰ ৰূপলৈ পৰিৱৰ্তন হৈ যাব। কৰ্মভোগ- কৰ্মৰ জটিল বন্ধন নিৰৱতাৰ শক্তিৰ দ্বাৰা পানীৰ ৰেখাৰ নিচিনা অনুভৱ হ'ব। সেয়েহে শৰীৰ, মন, সংস্কাৰৰ ওপৰত নিৰৱতাৰ শক্তিৰ প্ৰয়োগ কৰি সিদ্ধি স্বৰূপ হোৱা।

*শ্লোগান:- কুলদীপক হৈ নিজৰ স্মৃতিৰ জ্যোতিৰে ব্ৰাহ্মণ কুলৰ নাম জিলিকাই তোলা।

!!ওম্ শান্তি!!

***